

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης για την σπουδαιότητα της ελληνικής γλώσσας και τη σημασία διαφύλαξής της

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Η Α.Θ. Παναγιώτης ο [Οικουμενικός Πατριάρχης](#) κ.κ. Βαρθολομαίος κήρυξε το απόγευμα της Τετάρτης, 19 Μαρτίου 2025, το 9ο Διεθνές Μαθητικό Συνέδριο Λογοτεχνίας, που διεξάγεται υπό την αιγίδα του Οικουμενικού Πατριαρχείου και είναι αφιερωμένο στην ποιήτρια και Ακαδημαϊκό Κική Δημουλά.

“Αξίως και δικαίως το Συνέδριό μας θα ασχοληθή με την προσωπικότητα, το έργο και την προσφορά στον πολιτισμό μιάς ξεχωριστής μορφής της σύγχρονης ποίησης, της Κικής Δημουλά”, επισήμανε στην εναρκτήρια ομιλία του ο Παναγιώτατος και συνέχισε αναφερόμενος στο έργο της ποιήτριας: “Τα ποιήματά της τέρπουν το γλωσσικό και λογοτεχνικό αισθητήριό μας, τη διάνοια και την

καρδιά μας, αγγίζουν τις πιο ευαίσθητες χορδές της ανθρωπίνης ψυχής. Μας θυμίζουν ότι πέρα από τα συμφέροντα και τη μετρήσιμη πραγματικότητα, υπάρχει η διάσταση του βάθους των πραγμάτων, «το βαθύ μυστήριο του κόσμου», το οποίο, όπως έγραφε ο μεγάλος θεολόγος π. Αλέξανδρος Σμέμαν, «αποκαλύπτεται στους αγίους, στα παιδιά και στους ποιητές» (Εορτολόγιο, εκδ. Ακρίτας, Αθήνα 1997, σ. 64).”

Σε άλλο σημείο της ομιλίας του, ο Παναγιώτατος, τόνισε ότι **η εποχή μας και η σημερινή κοινωνία έχει ανάγκη από ποιητές με ευφάνταστο νού**, με ευαίσθητη ψυχή, με διεισδυτική ματιά, όπως η **Κική Δημουλά**. Μιλώντας για την ποίηση γενικότερα είπε ότι είναι πολυτιμότεο δώρημα του ουρανού στον άνθρωπο, και πρόσθεσε:

“Μας θυμίζει ότι υπάρχουν διαστάσεις της ανθρώπινης ζωής απροσπέλαστες στην επιστημονική γνώση και σε κάθε μορφής αντικειμενοποίηση. Είναι ο χώρος, όπου «οι αριθμοί δεν έχουν τίποτε να πούν», όπου δεν υπάρχει θέση για όσους «βλέπουν την ανθισμένη αμυγδαλιά με τα μάτια του ξυλοκόπου». Με αυτήν την έννοια, ποιητής είναι και κάθε γνήσιος πιστός, ο οποίος συγκλονίζεται απέναντι στο μυστήριο της θείας δόξης. Όταν μιλάμε για τον Χριστό, τον «εν αρχή Λόγον», ο οποίος ταυτίζεται με τον άνθρωπο για να του ανοίξει την οδό της αιώνιας ζωής, ο λόγος μας γίνεται ποίημα, ύμνος και δοξολογία. Ποτέ η γλώσσα της θεολογίας δεν ήταν αμέτοχη πληροφόρηση «περί του Θεού». Είναι πάντοτε γλώσσα ποιητική, καρδιακή, φιλοκαλική. Υπενθυμίζουμε ότι **τα υμνολογικά κείμενα της Εκκλησίας μας είναι ένα λογοτεχνικό θαύμα**. Δεν υπάρχει ποτέ πεζότητα στην εκκλησιαστική γλώσσα. Για τον λόγο αυτό, αδυνατούμε να φαντασθούμε γνήσιο πιστό που δεν αγαπά ευρύτερα τη λογοτεχνία και την ποίηση.

Για εμάς προσωπικώς, η **ελληνική λογοτεχνία ήταν, σε όλη μας τη ζωή, πηγή πνευματικής ευφροσύνης**. Διαβάζαμε ποίηση από πολύ ενωρίς. Ως μαθητής και ιεροσπουδαστής στην **Ιερά Θεολογική Σχολή Χάλκης** καταρτίσαμε μία χειρόγραφη συλλογή με τα αγαπημένα μας ποιήματα, στην οποία προσέθεταν ιδιοχείρως ένα ποίημα κάποιοι από τους συμμαθητές μας. Αισθανόμασταν πάντοτε βαθειά ευγνωμοσύνη προς τους λογοτέχνες και τους ποιητές μας, για όσα χάρισαν στο Γένος και για τα τιμαλφή που μας αποκαλύφθηκαν μέσα από τα έργα τους.”

Στην συνέχεια αναφέρθηκε ιδιαιτέρως στη σπουδαιότητα της ελληνικής γλώσσας και στη σημασία διαφυλάξεώς της.

“Ο Πατριάρχης σας είναι βέβαιος ότι στα βάθη της ψυχής όλων σας υπάρχει ένα αίσθημα υπερηφάνειας για τη γλώσσα μας, τη γλώσσα των προγόνων μας και τη δική μας, που έχει χαρακτηριστεί ως «η μητρική γλώσσα του πνεύματος», στην

οποία γράφτηκαν απaráμιλλα έργα που άλλαξαν τον ρούν της ιστορίας. **Η γλώσσα μας εκπροσωπεί και σήμερα το «θαυμάζειν» των φιλοσόφων, το «θάμβος» της πίστης στον Θεό, «σαν να διάλεξε ο Θεός την ελληνική γλώσσα για να αναγγείλει το Ευαγγέλιό Του».** Μας πλουτίζει υπαρκτικά, σπάει τον εγκλωβισμό μας στη λογική των αναγκών, κρατύνει την πνευματική μας υπόσταση, παραπέμπει στο Υπερβατικό.

Αυτή η γλώσσα ήταν και παραμένει η λαλιά των γηγενών κατοίκων αυτής της Πόλης, της Πόλης των Αρχιεπισκόπων Γρηγορίου του Θεολόγου, του ποιητού της θεολογίας, και του «χρυσού την γλώτταν» Ιωάννου, του «Δημοσθένους της Εκκλησίας», του πολυίστορος Πατριάρχου Φωτίου του Μεγάλου, υμνογράφων, ποιητών, φιλοσόφων και των Λογάδων του Γένους. Καλούμαστε όλοι σε κοινή προσπάθεια, για να μπορούν και οι επερχόμενες γενεές να χαίρωνται τους ποιητές και τους πεζογράφους μας, τα υμνολογικά κείμενα της Εκκλησίας μας και να σεμνύνονται για τον πλούτο της γλώσσας και της κουλτούρας μας. Στον καλόν αυτόν αγώνα δεν πρέπει να λησμονούμε, ως φορείς μιάς μεγάλης πνευματικής παρακαταθήκης, ότι σε όποιον δόθηκαν πολλά, από αυτόν απαιτούνται πολλά, σύμφωνα με το Βιβλικόν «παντί δε ω εδόθη πολύ, πολύ ζητηθήσεται παρ' αυτού» (Λουκ. ιβ', 48)."

οικτές του
σε αυτό,

Φωτό: Νίκος Παπαχρήστου